

*Srednja šola
Josipa Jurčiča*

Ivančna Gorica

ISKRICE

Številka 2

Šolsko leto 2007/08

Spoštovane bralke, cenjeni bralci,

gotovo ste že opazili (ali pa vas je kdo na to v slepem upanju na vašo še večjo učinkovitost povsem dobronamerno opozoril), da so dnevi čedalje daljši in napornejši – in kako paradoksalno, a vendar ne neresnično: večeri in noči menda tudi. Slednje zelo verjetno zaradi domnevne in navidezne spomladanske razposajenosti ter prihajajoče poletne vročine in topline.

Vsa ta in mnogotera druga znamenja pričajo in svarijo, da se nepreklicno bliža konec še enega šolskega leta.

Seveda pa ste opazili – ali pa vas je tudi na to kdo opozoril (nič ne de, mu boste že kako povrnili), da so »najbolj iskreči« med iskrivimi našega hrama učenosti le uspeli pripraviti še eno številko Iskric z zanimivimi članki z različnih področij našega skupnega in posamičnega iskrenja, ždenja in bdenja.

Kaj naj bi taka neskromnost pomenila? Natanko in samo tole:

Kupite, da boste brali! Berite, da ne boste »kupljeni«!

In: »nazadnje še, prijat'lji,« vsem skupaj želimo, da boste:

najprej uspešno zdržali,

(»Trd bodi, neizprosen, mož jeklen!«)

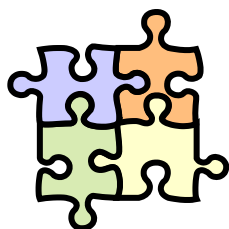
si potem še bolj uspešno odpočili

(»O, zlati vek zdaj »Muzam« kranjskim pride.«)

in končno - polni energije - začeli novo plodovito jesen!

(»Kdo zna noč temno razjasnit', ki tare duha! ...
... Stanu se svojega spomni, trpi brez miru!«)

(»Prijatelj, uči mene pisarije:
kako in kaj vseč se Kranjcem poje
odkrij mi proze naše lepotije!«)*

I. G. in F. P.*

Iskrice št. 2-2007/08

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Urednik in mentor: Igor Gruden

Uredništvo: Petra Smolič, 2.b, Tjaša Jevnikar, 2.a, Urša Kutnar, 2.d

Lektoriranje: Breda Kramar

Pa začnimo pri športu ...

Jurčičev pohod in štiridnevno smučanje s ŠŠD-jem

V tokratni številki Iskrice smo se v aktivu za športno vzgojo odločili skozi oči dijakov predstaviti še en športni dan, in sicer Jurčičev pohod, ki se je zgodil v naši šoli na delovno soboto, 1. 3. 2008, in že tradicionalno štiridnevno smučanje s ŠŠD-jem naše šole, ki je bilo med zimskimi počitnicami od 20. do 23. 2. 2008 v Avstriji. Obe športni dejavnosti sta minili v enkratnem vzdušju, o čemer se boste zagotovo prepričali ob branju obeh prispevkov. Za začetek le še to, da smo v aktivu za športno vzgojo najbolj zadovoljni takrat, ko so dejavnosti pri dijakih dobro sprejete, se zavedajo njihovega pomena in namena ter jih spremljajo obilica dobre volje in nasmejani obrazi večine udeležencev.

S pomladjo je naše delo v aktivu spet bolj pestro, saj poleg opravljanja vsakdanjih obveznosti in organizacije že navedenih dejavnosti sodelujemo na številnih tekmovanjih; naj jih omenim le nekaj, ki se dogajajo prav v tem času: ekipi dijakov v malem nogometu z mentorjem Simonom Bregarjem in dijakov v rokometu z mentorjem Edvardom Vrenčurjem sta se uvrstili na polfinalni turnir letošnjega državnega prvenstva (DP) srednjih šol - vsaka v svoji športni igri, v maju pa nas čaka še DP v Šolskem plesnem festivalu za srednje šole, DP v krosu in še kaj. O vseh rezultatih pa berite kot vedno na internetni strani šole (pod dejavnosti/športne aktivnosti).

No, sedaj pa le preberite oba prispevka, ki sledita, in do naslednjič bodite kar se da športni, tako v šoli kot doma, pojdite v sončno naravo po energijo za uspešen zaključek letošnjega šolskega leta!

Petra Marcina

Jurčičevi dijaki po njegovi poti

Prvega marca smo se v Višnji Gori zbrali skoraj vsi dijaki in profesorji naše šole. Skupaj z ostalimi pohodniki iz vse Slovenije smo se podali na 12 kilometrov dolg Jurčičev pohod. Ob osmih zjutraj je domače planinsko društvo Polž pozdravilo vse pohodnike, obeležili pa so tudi 115-letnico organiziranega planinstva na Slovenskem. V kratkem programu so se predstavili domači pevci, Godba Stična in harmonikarji. Kmalu smo se dobre volje odpravili cilju naproti - Muljavi.

Kljub nekaj kapljic dežja in vetra smo se urno odpravili proti Pristavi in Polževem, kjer smo se okrepčali z dobrotami iz nahrbtnika ali pa smo postali ob dobrotah društva kmečkih žena Ivanjščice. Na Polževem so imeli tudi naši dijaki iz 3.f svojo stojnico. Po kratkem postanku smo pot nadaljevali k cerkvi sv. Duha, do doline Kravjeka in na Muljavo. Po prihodu na Jurčičevo domačijo smo imeli možnost ogledati si razstavo od Lanu do platna in miniature z motivi z Jurčičeve poti. Na številnih stojnicah, na eni od njih so se predstavljali dijaki 4.f naše šole, je bilo moč kupiti vse mogoče, od majčk, medu in suhega sadja do življenjskega zavarovanja in še česa.

Večina se je okrepčala in počakala na osrednji kulturni program. Na prireditvi je bil slavnostni govornik minister za šolstvo in šport Milan Zver, ki je spregovoril o pomenu gora in pohodništva za Slovence ter tudi o tem, da se premalo zavedamo, da Josip Jurčič ni bil le romanopisec, ampak tudi nepogrešljiv člen slovenskega političnega življenja v drugi polovici 19. stoletja.

Vse pohodnike je pozdravil tudi župan Jernej Lampret, seveda v svoji znameniti vlogi Krjavlja. S svojim narečjem in kozo je vse, še tako utrujene, nasmejal do solz. Nastopili so še igralec Tone Kuntner, pevka Alenka Gotar in domači kulturniki ter glasbeniki. Ker pa naša šola nosi ime po tako pomembnem človeku, smo košček mozaika v tem

kulturnem programu prispevali tudi mi. Dijaki Klemen Janežič, Aljaž Celarc in Simon Černe so predstavili Krjavlja v novih, modernih dimenzijah.

Kljub ne najlepšemu vremenu smo vsi dijaki, vključno s profesorji, srečno prišli na cilj in mislim, da vsi lahko potrdimo naslednji stavek: "Se vidimo na 16. Jurčičevem pohodu!"

Janja Omejec, 3.a

Štiridnevno smučanje s ŠŠD Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Med zimskimi počitnicami smo se dijaki naše šole odpravili na štiridnevno smučanje v Gerlitz (Osojščica). Smučanje je organiziralo Šolsko športno društvo Josipa Jurčiča Ivančna Gorica.

Naš urnik v vseh štirih dneh je bil precej natrpan, saj smo vsak dan vstali že ob 7. uri, pozajtrkovali in krenili na smučišče. Zgodnje vstajanje se je obrestovalo, saj smo bili na smučišču med prvimi in tako lahko uživali v odlično pripravljenih progah. Smučali oz. deskali smo cel dan, dokler so nas še spustili na sedežnico, nato pa se z avtobusom napotili proti našemu penzionu, kjer smo si nabrali moči za naslednji dan. Vse dni nam je Gerlitz postregel s sončnim in toplim vremenom. Tako je bila smuka popolna.

Če smo med šolskimi urami dijaki zadolženi za zabavo, pa tokrat ni bilo tako, kajti profesorji so pripravili precej zanimivih, šaljivih in hkrati poučnih iger, ob katerih nam nikoli ni bilo dolgčas.

Skratka, bilo je zabavno, izpolnili smo vse cilje, ki so si jih profesorji zadali pred odhodom, in kar je najpomembnejše, imeli smo se čudovito.

Nika Ilovar in Žan Rus, 3.i

... nadaljujemo podjetno ... € \$ £ € \$ £ € \$ £ € \$ £ € \$ £ €

Mini Volf

Medtem ko se približuje matura in ko se dijaki četrtil letnikov preizkušamo na predmaturitetnih preizkusih, v 4. c zaključujemo fiktivno podjetje Mini Volf, d. d. Podjetje, ki smo ga ustanovili pri urah podjetništva, smo vodili dve leti. Pri tem smo bili zelo uspešni. Ustanovili smo ga v šolskem letu 2006/2007 z namenom, da se teorije naučimo tudi v praksi, dosegli pa smo še veliko več. Poleg novega znanja smo prispevali k prepoznavnosti naše šole, nekaj pa smo imeli tudi dobička, ki smo ga vložili naprej.

Že lani smo organizirali več sejmov, na katerih smo se predstavili z ročno narejenimi svečami, ki smo jih seveda izdelali sami, letos pa smo se lotili dveh večjih projektov in oba uspešno zaključili. Ob novem letu smo izdelali Koledar za d'nar, na katerega smo zelo ponosni, saj smo vanj vložili veliko truda, obenem pa smo se pri tem projektu naučili največ, saj je bil precej obsežen in zahteven. Zadnja naloga pa je bila predstavitev podjetja Mini Volf, d. d. in Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica na Jurčičevem pohodu 2008. Predstavili smo se z našimi najboljšimi izdelki, to pa so sveče.

Zdaj, ko se počasi poslavljamo od srednje šole, bomo podjetje poskušali ohraniti in predati generacijam za nami. Podjetje želimo ohraniti kot spomin nase in nadaljnje promocije naše šole. Mi bomo odšli, v izredno lepem spominu pa bomo ohranili našo šolo in naše podjetje Mini Volf, d. d. Ob tej priložnosti bi se posebej zahvalili celotnemu učiteljskemu zboru, še posebej pa gospodu ravnatelju Milanu Jevnikarju, ki nam je finančno in tudi sicer pomagal pri izvedbi projektov. Zahvala gre tudi naši profesorici podjetništva Ani Godec, ki nas je vodila skozi zanke podjetništva. Veseli smo, da nam je bilo omogočeno vse, kar je bilo potrebno za naš uspeh.

Klavdija Šušteršič, 4.c

Uspešno poslovanje podjetja PROMO, d. d.

(v okviru programa Junior Achievement)

Od našega zadnjega projekta smo si zadali še tri, za nas velike projekte, pri katerih smo bili kar uspešni:

- V mesecu decembru smo organizirali Lan-party, ki se ga je udeležilo kar nekaj naših dijakov. Potekal je v športni dvorani naše šole, od 17. do 8. ure naslednjega dne. Pri organizaciji so nam pomagali sponzorji (Lamas, PcFormat, Dana, Mesarstvo Maver, Sir-pak, Pekarna Kovačič).
- Naslednji naš projekt je bil sodelovanje na informativnem dnevu. Pripravili smo zanimivo promocijsko ponudbo trakov za ključke, ki jo je tudi ravnatelj sprejel za zanimivo. Trakovi so bili opaznih barv (rdeče, modre in zelene) in s potiskom šolske internetne strani ter nazivom naše šole.
- Naš zadnji projekt pa je bilo sodelovanje na Jurčičevem pohodu 2008. Za ta pohod smo imeli veliko sestankov, kjer so se rojevale zanimive in različne ideje. Na koncu smo se odločili za prodajo majic in slik. Majice so bile dobre kvalitete in so imele zanimivo poslikavo pohodnika. Na pohodu so veliko povpraševali po naših majicah, zato je zaloga kar hitro pošla. Zaradi nepoznavanja trga smo se odločili za minimalno zalogo, da ne bi prišlo do izgube.

Prodajali smo tudi fotografije, za katere smo izdelali zanimiv lesen okvir, ki je vseboval predhodne utrinke z Jurčičevega pohoda. Slikali smo ob stojnici in za razvito sliko je bilo potrebno počakati le 2 minuti. Zahvalili bi se tudi šoli, ki nam je posodila tiskalnik za slike in papir.

To je bil naš zadnji projekt, ki smo ga izvedli. Pri vseh naših projektih smo se veliko novega naučili in pridobili ogromno izkušenj.

za PROMO, d. d.
Aleš Hudolin in Tomaž Pirman, 4.f

Prenova programa ekonomski tehnik in ekonomski tehnik PTI

Na letošnjem informativnem dnevu, ki je potekal 13. in 14. februarja, smo predstavili prenovljena programa za program ekonomski tehnik in ekonomski tehnik PTI. Dijaki prvih in drugih letnikov, ki so bodočim dijakom in njihovim staršem predstavljali poklice, ki jih bodo nekoč opravljali, so me večkrat vprašali, kako bo po novem potekalo izobraževanje za poklic ekonomski tehnik. Zato sem se odločila, da napišem nekaj vrstic o prenovljenem programu.

Torej ... Po novem bo mogoče v obeh zgoraj omenjenih programih pridobiti eno ali več poklicnih kvalifikacij: teletržnik, tajnik, referent v podpori bančnega poslovanja, referent v bančni komerciali, poštni uslužbenec, komercialni referent, zavarovalniški asistent in knjigovodja.

Šola, ki izobražuje ekonomske tehnike, je obvezna izvajati štiri module. To so: poslovni projekti, poslovanje podjetij, ekonomika poslovanja in sodobno gospodarstvo. Ostalih devet modulov je izbirnih (npr. finančno poslovanje, komercialno poslovanje idr.). Podobno je v programu ekonomski tehnik PTI, le da imamo tu dva obvezna modula, ki nekako združujeta znanja iz prej naštetih štirih obveznih modulov.

Na naši šoli bomo skušali module izpeljati tako, da bo vsak dijak pridobil več kot eno poklicno kvalifikacijo (npr. po štiriletnem izobraževanju bo kot prilogo k spričevalu dobil potrdilo, da je kvalificiran za delo tajnika in komercialnega referenta idr.).

Načrtujemo, da bodo dijaki v prvem letniku pridobili čim več znanja za delo z računalnikom, znali opisati razvoj in delovanje gospodarstva ter razlikovali gospodarske dejavnosti in njihove značilnosti, razumeli nabavno, skladiščno in prodajno poslovanje ter si pridobili znanja s področja tržnega komuniciranja. Poleg navedenega pa si bodo pridobili tudi znanja s področja upravno administrativnega poslovanja in si s tem pridobili poklicno kvalifikacijo tajnik.

V vse strokovne module bo vključeno tudi praktično delo in kot kažejo izkušnje, dijaki dosegajo boljše rezultate kot doslej, raje prihajajo k pouku (predvsem praktičnemu) pa tudi odzivi delodajalcev so pozitivni, saj imajo dijaki več praktičnih znanj. Delovno prakso pri delodajalcih načrtujemo v drugem in tretjem letniku. Seveda bo še vedno možno opravljati prakso v tujini (program Leonardo da Vinci).

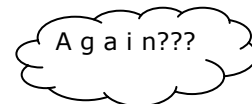
Še ena velika novost: učitelj oz. mentor bo ocenjeval znanje dijakov po posameznih sklopih in v vsakem sklopu bo dijak predstavil izdelek, ki bo ocenjen.

Zaenkrat naj bo dovolj! Mudi se mi nazaj k izdelavi učnih priprav in medpredmetnih povezav ali natančneje: kje so stične točke npr. med modulom sodobno gospodarstvo ter slovenščino, matematiko, tujim jezikom in še čim.

Marta Fister

... politično ...

»Back to school«

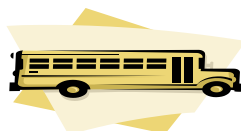
Back to school, Evropa med mladimi in podobni naslovi so se vrstili okoli dneva, ki naj bi v našo šolo in še 79 drugih slovenskih srednjih šol pripeljal različne politike. Vse to se nam je zdelo le nekakšna utvara, dokler se to res ni zgodilo.

Ponedeljek, 31. 3. 2008, naj bi bil običajen srednješolski začetek tedna, ampak na naši šoli že ni bilo tako. Šolo sta namreč obiskala predsednik vlade Janez Janša, ki je srednjo šolo obiskoval prav v Ivančni Gorici oziroma takrat še v Stični, ter komisar za znanost in raziskave v Evropski komisiji Janez Potočnik. Še pred njunim prihodom se je na našo šolo vsula gruča predstavnikov medijev.

Oba visoka, uspešna in vplivna politika sta stopila med nas kakor običajna človeka. Po ravnateljevem sprejemu je sledil pozdrav zbranim in kratka predstavitev zgodovine in mednarodnih projektov, ki jih izvajamo na naši šoli. Oba sta se nam na kratko predstavila in povedala nekaj o svojih spominih na srednješolski čas. Sledila so vprašanja, razložila sta nam svoje naloge, ki jih opravljata v Evropski uniji. Povedala sta tudi svoja stališča in nasvete, kako razmišljati o Evropi kot prostoru za študij ter iskanju zaposlitve. Na vrsto so prišli tudi dijaki, ki so lahko zastavili različna vprašanja, na katera pa sta politika z veseljem in humorjem odgovarjala.

Projekt Evropa med mladimi ni bil namenjen pridobivanju publicitete politikov, ampak zgolj mladim, ki smo še premalo ozaveščeni o možnostih, ki nam jih ponuja Evropska unija. Mislim, da je to zelo pozitivno in da smo od tega veliko odnesli. Zapomnil sem si misel Janeza Potočnika: *»Ko smo bili mi v srednji šoli, še sanjali nismo o tem, kar je danes.«* Ob tem se lahko le vprašamo, o čem naj bi sanjali mi, le kaj bo nam prinesla prihodnost!!

Klemen Janežič, 4.a

... in turistično ...

Izlet v London – 1. skupina

V spremstvu učiteljev angleškega jezika smo se dijaki odpravili na izlet v London. Prva skupina je podaljšani vikend tam preživela od 13. do 16. marca. Izpred šole smo se odpeljali ob 17.15 in po vseh nujnih pregledih in preverjanjih se je letalo le dvignilo. Po dveh urah letenja smo začeli s svojo pustolovščino. Za začetek smo ure prestavili za eno uro nazaj, nato smo se usedli na avtobus in po naporni vožnji smo se znašli v hotelu, kjer so nas pričakali odprtih rok. Razdelili smo se po sobah, dobili navodila za naslednje jutro in se odpravili spat. Seveda ni še nihče spal, ko se je eno uro kasneje prižgal požarni alarm. Stekli smo ven in premražene so nas po 15 minutah pospremili nazaj v sobe, saj je šlo za lažni alarm.

Zjutraj nas je nadležna budilka zbudila od pol osmih, in ko smo pojedli tipičen angleški zajtrk – prepečenec, maslo in namaz, med ali marmelada – smo od devetih že zasedli sedeže avtobusa in se odpeljali na 4-urni ogled Londona. Bilo je zanimivo in poučno. Po ogledu so nas peljali do fast-food restavracij, kjer smo svoje želodčke napolnili z odličnim kosilom. Potem je sledil obisk »Tower of London«, kjer smo si ogledali kraljevske dragulje in orožarno, zvečer pa smo se s podzemno odpeljali na Oxford Street, kjer smo malo zapravljali, potem pa s podzemno odšli na večerjo v italijansko restavracijo blizu hotela. Po obilni večerji in napornem dnevu nas je vse vleklo v postelje, a se je okoli prve ure zjutraj zopet sprožil alarm – ponovi vajo – po 15 minutah smo že ležali v posteljah.

Naslednje jutro je bilo podobno prvemu in ob 9. uri smo se že odpeljali, s podzemno seveda, na kraj, kjer smo se z ladjico odpravili proti Greenwichu. Že med vožnjo nam je gospod na ladjici zaupal marsikaj zanimivega, na naši končni postaji pa smo doživeli še veliko več. Videli smo kraljevi observatorij, ničelni poldnevnik in še nekaj zanimivosti. Ko smo oči napasli še na lokalni tržnici in v parku, nas je ladjica odpeljala nazaj. Nato smo se z velikim rdečim avtobusom odpeljali proti Narodnemu muzeju. Tam smo se razdelili v dve skupini in nekaj jih je šlo nakupovat na Oxford Street, nekateri pa smo si raje ogledali muzej. Ob sedmih smo se dobili in šli na hitro večerjo v mesto. Za več nismo imeli moči in odpeljali so nas v hotel, kjer smo utrujeni zaspali.

Zjutraj smo s podzemno odšli v muzej voščenenih lutk Madame Tussauds, kjer se je lahko vsak slikal s svojo najljubšo zvezdo, doživeli pa smo tudi grozo v »The Chamber of Horrors« in si ogledali zgodovino Londona. Ob 13. uri nas je avtobus odpeljal na letališče in tam smo se, nekateri že z domotožjem, nekateri z žalostjo, da gredo, vkrcali ob 18.15 (po srednjeevropskem času) na letalo. Ob 20.10 smo pristali in se odpravili domov.

Bilo je lepo, poučno, a tudi naporno.

Sabina Cilenšek, 1.a

Izlet v London - 2. skupina

V soboto, 15. 3. 2008, smo se dijaki 2.a, 2.b in 1.b odpravili v London. Zbrali smo se pred šolo, kjer smo morali počakati avtobus in se odpeljali. Kljub zamudi avtobusa nam ni manjkalo dobre volje in ko smo prispeli na letališče, smo že vsi nestrpno pričakovali letalo, s katerim smo odleteli do glavnega mesta Velike Britanije

Naslednji dan smo si ogledali Big Ben, Westminstersko opatijo in šli do Buckinghamске palače. Nadaljevali smo z ogledovanjem mesta, čeprav le iz avtobusa, saj nam jo je nekoliko zagodel dež. Tretji dan se je že nekoliko nasmehnilo sonce in z ladjo smo se odpeljali po reki Temzi, od koder smo videli ogromno zanimivih stvari. Ogledali smo si tudi znamenit Londonski most, London Bridge in vstopili v muzej Tower in The British

Museum, kjer so nam povedali več o Angliji in njihovih vladarjih, ogledali pa smo si tudi znamenito zbirko kron. Zvečer pa smo odšli po nakupih na znamenito Oxford Street, kjer smo lahko zapravili preostale funte.

Zadnji dan pa smo obiskali muzej voščenih lutk Madame Tussauds, kjer smo uživali ob ogledovanju lutk svetovnih zvezd. V fotografski objektiv smo ujeli mnoge zanimive obraze, med njimi so bili tudi Brad Pitt, Angelina Jolie, zvezdniki iz filma Pirati s Karibov, Beyonce, angleška kraljeva družina, Einstein pa tudi Hitler in drugi.

Še nekaj zanimivosti: Imeli smo nekaj težav z vodnikom. Izgubili smo se na podzemni in vstopili na napačen vlak. Londonski veter pa je marsikomu zlomil čisto nov dežnik.

Ko je prišel čas za odhod, nam je bilo kar žal, saj je ostalo še toliko znamenitosti, ki si jih nismo uspeli pobliže ogledati. Popoldne smo se odpravili do letališče Stenstead, od koder smo poleteli nazaj proti Sloveniji. Čeprav smo v Londonu vsi uživali, pa smo bili veseli, ko smo stopili na domača zasnežena tla.

Tina Verbič, 2.b

London – 3. in zadnjič ali »Final solution«

Tretja zgodba je povezana z londonskim podzemljem, a ne tistim undergroundom, ki te hitro prestavi z enega na drugi konec mesta, ali celo s kakšno ilegalno dejavnostjo, temveč z glodalsko populacijo, ki obvladuje mestni kanalizacijski sistem in verjetno še kaj. Pozoren bralec bo gotovo opazil, kako bi se lahko londonski mestni možje marsičesa naučili od pariških, ki so se eksterminacije lotili res skrbno in radikalno. Besedilo, ki sledi, je iz posodobljenega ponatisa dela Frana Erjavca Domače in tuje živali v podobah (Mladinska knjiga, 1995), prvič izdanega l. 1868.

»Podgana je pravzaprav velika, grda in gnusna miš, ki ima na sebi vse slabe mišje lastnosti, zraven pa še poln koš svojih. Nadležna je in škodljiva je kakor miš, vrh tega pa še neznansko požrešna, nesramna, togotna, prepirljiva in zagrizena. Trebušasti trup na nizkih nogah se skoraj dotika tal, za njim pa se še vleče dolg luskav rep. Če zraven pomislimo tudi na zamazane in smrdljive kraje, po katerih se potika, nam bo jasno, zakaj je podgana vsakemu človeku nagnusna žival.

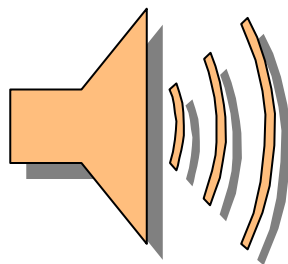
*Velikanski mesti **London** in Pariz sta znani zaradi brezštevilne množine teh dolgorepih grdob. Pariz si zelo prizadeva, da bi jih ugonobil. Zadnjih 70 let je mesto porabilo čez 100 milijonov goldinarjev zoper podgane, pa vse zaman. Love jih pa tako: pod zemljo so sem ter tja visoko obzidane jame, v katere so iz mestnih jarkov nalašč napeljane poti za podgane. V te jame namečejo vsakršne mrhovine – najraje crknjene konje – in potem odpro vse luknje. Podgane se začno zbirati okoli mrhovine, vse več in več jih prihaja. V jami je živo gibanje in cmokanje. Zdajci na mah zapro vsa vratca – in vse podgane so ujete. Možje, ki so najeti nalašč za to, poskačejo s psi med podgane. Možje imajo trdne škornje in usnjate hlače, v eni roki baklo, v drugi pa kol. Začne se gnusno klanje in pobijanje. Včasih v eni noči pobijejo 50.000 podgan.«*

Še nekaj računstva: V Ljubljani je menda še enkrat več podgan kot prebivalcev, torej dobrega pol milijona. Če upoštevamo, da ima London več kot 7 milijonov prebivalcev in da so podgane namnožene podobno toliko kolikor v Ljubljani, si lahko tisti bolj potrpežljivi izračunate, koliko noči bi potrebovali za končno rešitev podganjega vprašanja po »pariški« metodi. Seveda bi morali za natančen rezultat upoštevati tudi sprotno reprodukcijo in stalne migracije iz ruralnih v najbolj urbani del Združenega kraljestva.

Dežurni deratizator

... se pogovarjamo in kramljamo ...

Intervju s psihologinjo Marjeto Šlajpah Godec

Koliko let ste že psihologinja?

Zaposlila sem se 1. septembra 1981. Letos bo 27 let. To je moja prva služba.

Zakaj ste se odločili za študij psihologije? Zakaj ne kaj drugega? Če bi bil kateri drug študij, kateri bi bil?

V bistvu sem že ves čas razmišljala o pedagoškem poklicu. Hodila sem na takratno pedagoško, sedanjo gimnazijo Ledina. Na gimnaziji me je navdušila psihologija.

Zaradi katerih problemov dijaki po večini prihajajo k vam?

Največ zaradi študijskega svetovanja. Redko pridejo zaradi osebnih problemov. Po večini sama kličem dijake zaradi učnih problemov. Če dijaka profesor pošlje do mene, se včasih tudi izogne.

Ali se na leto zgodi veliko prepisov na drugo šolo?

To je odvisno od letnika. Prepisov ni ravno veliko, ker imamo na šoli različne programe in se po večini prepisujejo iz programa v program, je pa kar veliko izstopov, predvsem iz maturitetnega tečaja in iz programa ekonomski tehnik PTI. Izpisujejo se predvsem zaradi slabih ocen.

Kaj menite o alternativnih ukrepih? Bodo zalegli?

To je novost na šoli. Je dober način ukrepanja, ki pa je odvisen od tistega, ki ga sprejme. Če je dijak resen, to resnično pomaga. Pomeni pa več dela za profesorje.

Na katero fakulteto se vpiše največ naših dijakov in na katero najmanj?

Zadnja leta se dijaki vpisujejo elektronsko, zato nimam več takšnega pregleda kot sem ga imela. Ponavadi je največji naval na Filozofsko fakulteto, Ekonomsko fakulteto, Fakulteto za družbene vede in na Pravno fakulteto. Zadnja leta se jih čedalje več odloča za naravoslovne in tehnične fakultete.

Za kaj je vpis na gimnazijo tako velik?

Menim, da je to splošen pojav, ki ga šola ne more zaježiti. V družbi gimnazija velja za program, ki omogoča vpis na katerokoli visokošolski zavod.

Kaj menite, da je botrovalo zmanjšanemu vpisu v program ekonomski tehnik in trgovec?

Pri nas imamo še vedno po dva oddelka ekonomskega tehnika. V zadnjem obdobju se v poklicne šole vpisuje vedno manj dijakov. Razmerje med programi se je porušilo.

Kakšni ste bili v srednji šoli?

Ves čas sem bila prav dobra. Srednjo šolo sem doživljala, kot da nikoli nisem mogla izpolniti vseh zahtev profesorjev.

Kako bi primerjali našo generacijo z generacijami pred 10, 20 leti?

Ne vem, tudi če skušamo narediti primerjave, jih je težko. Menim, da je ta generacija bolj sproščena, odprta.

Kakšne so novosti v programih in kakšne pri ocenjevanju?

Trenutno v programih ni posebnih novosti, čeprav se pripravljajo za strokovne in poklicne šole. Bila je pobuda o sklopih, ki pa se bo uveljavila šele drugo leto.

Zakaj menite, da se je dobro vpisati v gimnazijo in kakšen dijak naj se vpiše vanjo?

Na gimnazijo naj se vpiše bodoči dijak z veseljem do učenja, ki je pripravljen na dolgotrajni študij. Gimnazija ne daje poklica, je pa vstopnica za univerzo.

Katere pa so prednosti vpisa v program ekonomski tehnik in kakšen dijak naj se vpiše vanj?

V program ekonomski tehnik naj se vpišejo tisti, ki so komunikativni, ki imajo smisel za organizacijo. Za uspešno delo v tem programu zadostujejo povprečni učni rezultati v osnovni šoli. Dijak poleg strokovne izobrazbe dobi tudi solidno splošno izobrazbo, ki mu omogoča nadaljevanje na večini visokošolskih zavodov.

Kdo pa naj se vpiše v program trgovec?

Programa letos sicer ne bomo izvajali zaradi nizkega vpisa. Sicer pa je pomembno veselje za delo z ljudmi. Predvsem pa se na trgovsko šolo vpisujejo tisti, ki niso pripravljene na dolgotrajni študij.

Kaj obsega delo psihologinje?

Imam svoj program, ki je del letnega načrta šole, tam imam opredeljeno osnovno svetovalno delo. Ta zajema tudi delo z dijaki, s profesorji, s starši, zraven pa še številna administrativna dela, katerih je čedalje več.

Kako pomagate dijakom?

V pogovoru skušam dijakom svetovati. Pomoč je uspešna, če so dijaki motivirani in pripravljene za delo. Pomemben je odnos.

Kaj menite o glasbi, ki se vrti med odmori?

Glasbe skorajda ne slišim, kolikor pa jo, se mi zdi, da je kar primerna.

Urša Kutnar, 2.d, in Tjaša Jevnikar, 2.a

Posebna, povprečna, ponosna!

(intervju z Ano Omejec)

Vedno nasmejana in talentirana oseba, ki piše z levo roko in včasih naredi govorno napako. Trudi se za nadpovprečje in je ponosna, da hodi na našo šolo.

Predstavljamo vam dijakinjo Ano Omejec.

Polovica so geni, polovico lahko narediš sam. Ali si ljubezen do slikanja razvijala sama, so te za to »navdušile« vzgojiteljice v vrtcu?

Malo so pripomogli geni, ker izhajam iz »umetniško –glasbene« družine. Predvsem je moja volja in želja tista, ki mi pravi: »Nariši kaj!« Takrat grem v svet pustolovščin in se ne vrnem, dokler nimam dovolj.

Kako tvoja volja vpliva na tisto, kar rišeš?

Moja volja ni podrejena času. Najraje rišem, kadar imam navdih ali ko mi je dolgčas. Če pa moj dolgčas spremlja zamorjenost, potem ne narišem niti črte.

Kateri je tvoj najljubši motiv, ki ga rišeš in pri tem ne upoštevaš zakonitosti likovne tehnike?

Moj najljubši motiv je narava. Tudi kadar se s svinčnikom samo »igram«, največkrat narišem hiško, rožice, drevesa. Nekaj, kar je povezano z naravo. Včasih v tej »igri« narišem tudi roke in vse tisto, kar me obdaja.

Kako se odločiš idejo oz. navdih prenesti v stvarnost?

Mora me poiskati sama, da jo spoznam. Nato jo poskušam prenesti v stvarnost tako, da jo narišem. Razmišljam samo o temi. Vse drugo me »poišče«.

Katere zvrsti slikarstva so ti najljubše in zakaj? Morda katerih ne maraš?

Moje najljubše zvrsti so tiste, ki jih uporabljam tudi sama. Rada imam olje na platnu, rišem z ogljem ali svinčnikom, s čopiči (*smeh*) ... Niso mi preveč všeč akvareli, ker so vodeni. Slike morajo biti jasne, včasih so mi všeč tudi abstraktne.

Umetnost je široko področje. Kakšno je tvoje mnenje o slikarstvu sorodnih vejah? Ali lahko umetnik pri nas uspe?

Odprta sem za vsa področja umetnosti. Tako za tiste, s katerimi se ukvarjam sama (glasba, ples, oblikovanje, arhitektura), kot za tiste, ki jih samo poznam. Všeč mi je, kadar me kdo navduši za posamezno področje; lahko se zgodi, da se z njim začnem ukvarjati. (*smeh*)

Drugače pa je Slovenija majhna in lepa dežela, ki premore veliko talentov, vendar jim ne prizna slave. Zato se morajo umetniki znajti in biti finančno trdi.

Zate je naša šola izvedela »pred kratkim«, ko si zmagala na šolskem tekmovanju za sliko na voščilnici. Kateri so še tvoji dosežki?

Naj najprej spregovorim o tekmovanju. Prijavila sem se bolj za šalo kot zares. Ta moja »Vasica na božično noč« je umirjena zadeva, ker ni vse v bučnem proslavljanju, hrupu, pirotehnikah. Z njo sem želela predstaviti delček miru, ki je še kako potreben. Drugače sodelujem na Jurčičevem memorialu (lani: kozel; letos: Jurčič). (*smeh*)

Kaj poleg slikanja še počneš v prostem času?

Moj dan ima petindvajset ur. Sem zelo zaposlena oseba. Hodim na solopetje, obiskujem folkloro, igram prečno flavto in kitaro, za hobi pa zbiram znamke.

Verjetno je bil tvoj najljubši predmet likovna umetnost. Ali razmišljaš, da bi se tudi poklicno udeleževala na tem področju?

Likovna umetnost je eden izmed mojih ljubših predmetov. Razmišljam o tem področju, ker nameravam študirati arhitekturo in verjetno se bom tu udeleževala.

Na šoli si že četrto leto. Ti je žal, da si izbrala gimnazijski program?

Če se za nekaj odločim, ponavadi ne obžalujem. Program mi je všeč, ker ni »težak«, (včasih, *smeh*). Če bi bila še enkrat na začetku, bi verjetno izbrala umetniško gimnazijo.

Kaj je bilo v štirih letih pozitivno in kaj negativno?

Več je bilo pozitivnega kot negativnega. Nisi številka, si človek, ki je del družine in si pomemben za vse. Profesorji in dijaki smo neskončna veriga, ki tvori odličnost počutja in zadovoljstva. Če dodam še odlično kuhinjo ... Kaj ni to popolnost, ki jo doživiš, pa čeprav moraš v šolo in tu doživiš včasih kaj, kar prinese razočaranja.

NA KRATKO:

Resnično mi je všeč:

- iskrenost
- direktna oseba

Resnično sovražim:

- hinavce
- roza barvo

Zelo težko izbere svoje najljubše stvari, ker jih nima, če pa jih ima, mora o njih razmisliti:

KNJIGA: Nejka Omahen, Veliko srce

GLASBA: Rada imam vso glasbo.

FILM: Zadnji, ki sem ga gledala in mi je bil všeč: Zbogom punčka.

Tjaša Jevnikar, 2.a, in Petra Smolič, 2.b

V sanjah preživi 23 ur na dan

(intervju z Aljažem Celarcem)

Neposredna oseba, ki pove točno tisto, kar misli. Govori strnjeno, jasno in odločno. Njegove fotografije pa govorijo zgodbo prostranosti. Predstavljamo vam četrtošolca **Aljaža Celarca**.

Poznan si po svojih fotografijah. Od kod tvoja ljubezen do fotografije? Ali si imel v otroštvu kakega vzornika?

S fotografijo sem se začel ukvarjati pozno, imel sem že 16 let. Težko bi rekel, da sem imel kakega vzornika, vsaj od začetka ne. Na začetku sem se veliko naučil od kolega iz paralelke Jošta Bukovca, za vso pomoč pa sem mu zelo hvaležen. Krog vzornikov se vedno spreminja, tako kot se spreminja način ustvarjanja. Fotografije sem se lotil zato, ker sem moral nekako "skuriti" ustvarjalno energijo. Bila je odločitev, njen izvir pa je bila spontana želja.

Ali je tvoj najljubši predmet v šoli likovna umetnost in če ne, kateri potem?

Ne, likovna umetnost "ni ne tič ne miš". Ni ne ustvarjanje, niti ni dobra teoretična osnova. Nimam najljubšega predmeta ... mogoče geografija ... zaradi profesorice.

Ali meniš, da lahko umetnik (fotografija je umetnost) pri nas uspe? Ali so za to potrebne "tete iz Amerike" in "strici v vladi"?

Vsak lahko uspe! Ne glede na okoliščine. Problem je le v tem, ali znaš uspeh pretvoriti v materialno korist.

Kakšen tip fotoaparata uporabljaš?

Zrcalno-refleksni Nikon. To sploh ni pomembno.

Si se izobraževal ali si samouk?

Samouk.

Ali fotografije razvijaš sam? Kako?

Delam digitalno, stroji za tiskanje so dragi. Fotke razvijam pri najboljšem ponudniku na trgu.

Kakšna tematika prevladuje pri tvojem slogu fotografiranja?

Veliko se posvečam portretu, v zadnjem času pa vse več dokumentarni fotografiji in abstraktnim detajlom.

Kateri je tvoj največji dosežek na področju fotografije?

Moje fotografije so bile razstavljene v Cankarjevem domu v okviru Transgeneracij. Drugače pa jemljem vsako fotko kot dosežek.

Kaj pa druga področja umetnosti? Kakšno mnenje imaš o njih?

Sam se ukvarjam predvsem s poezijo. Berem in pišem. Blizu mi je glasba. Menim, da umetnost ni namenjena sama sebi, kot mislijo mnogi. Umetnost je potrebno tako konzumirati kot ustvarjati.

Kako pa se povezujeta fotografija in film? Kakšna se ti zdi filmska industrija danes? Kateri je tvoj najljubši film?

Film in fotografija hodita z roko v roki. O tem ni dvoma. Današnja filmska produkcija je prodana, prazna in skomercializirana. Dostikrat se v mislih vrnem v dobre stare čase in gledam stare filme. Moj najljubši film je Apokalipsa danes. Blizu ji je 2001: Odiseja v vesolju.

Na šoli si že četrto leto. Ti je žal, da si izbral program gimnazija?

Moram priznati, da mi je malo žal. Po drugi strani pa sem povsem zadovoljen. Problem je pomanjkanje časa, preobremenjenost. Zlasti sedaj, ko sem že skoraj tik pred maturo.

Kaj je bilo v štirih letih pozitivno in kaj negativno?

Včasih si želim, da bi bil še enkrat v prvem letniku – začel bi znova žurat od začetka. Hitro je minilo.

Si že odločen za nadaljnje šolanje?

Študirati nameravam na filozofski fakulteti geografijo.

Ali med prostim časom samo fotografiraš ali počneš še kaj drugega?

Seveda ne. Ukvarjam se predvsem z vzdržljivostnimi športi.

Morda kakšen nasvet vsem, ki prihajajo ali pa so tukaj?

Bodite povprečni v šoli pa vam bo najlažje.

Petra Smolič, 2.b, in Tjaša Jevnikar, 2.a

Pogovor z našim bivšim dijakom Gregorjem Medvedom

Vedno je zanimivo izvedeti, kaj počnejo dijaki naše šole po končani srednji šoli, kaj in kako so študirali, kaj delajo zdaj, kakšne imajo spomine na šolska leta. Verjamemo, da bo intervju pritegnil tako učitelje kot dijake.

Gregor Medved je gimnazijo na naši šoli končal pred dvanajstimi leti, nato pa je diplomiral na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. Trenutno je zaposlen kot vodja predstavništva Mladinske knjige v Sofiji in Skopju.

1. Že kar nekaj časa je, kar ste končali šolanje na gimnaziji v Ivančni Gorici. Kakšne spomine imate na to obdobje? Je bilo naporno, lepo, prijetno? Česa preveč in česa premalo? Česa ste se največ naučili?

Imam prelepe spomine na gimnazijska leta. To so bila leta sproščenosti, prijateljstva, odraščanja ob pomoči prijateljev in učiteljev. Največje skrbi so bile usmerjene do konca šolskega leta ali zgolj do naslednje kontrolke. Vedno in povsod rad omenim »našo« gimnazijo. Moje prepričanje je, da je bila takrat to ena najboljših gimnazij v Sloveniji, z nekaterimi najboljšimi profesorji in seveda najboljšimi učenci. (Predvidevam, da je isto še danes). Težko bi navedel, česa sem se naučil največ, gotovo pa je bilo to obdobje »vpijanja« izjemne količine znanj z različnih področij. Šele kasneje se zaveš, koliko splošne izobrazbe ti da gimnazija; od poteka fotosinteze, Darwinovih galapaških ščinkavcev, obodne hitrosti ter kinetične energije, do majhnosti Akakija Akakijeviča v Gogoljevem Plašču ter pomembnostjo razsvetljenstva na Slovenskem... Lahko bi našteval še in še.

2. Kako bi lahko primerjali srednjo šolo in študij ekonomije? Je to sploh možno?

Lahko iščemo podobnosti in razlike, seveda. Sam sistem študija je popolnoma različen. V srednji šoli je spremljanje, ocenjevanje, kontroliranje dijakov veliko bolj intenzivno kot na fakulteti ter seveda »razdrobljeno« skozi vse leto. Na veliki fakulteti kot je ekonomska pa predavanjem sledijo kolokviji in izpiti. Nihče te ne vpraša, ali si se kaj naučil, nobenega ne zanima, ali si na izpitu padel ali ne. Kar se tega tiče, je srednja šola prijaznejša do dijaka. Ko si dijak, tega sicer ne vidiš, občutiš pa potem na faksu, ko si prepuščen samemu sebi. Prav zaradi tega pa je izjemno zanimiva tudi fakulteta, kjer sta samostojnost in samonadzor zelo pomembna.

3. Katere kriterije naj po vašem mnenju dijak uporabi pri odločanju o nadaljnjem študiju?

Uf, težko vprašanje. Gotovo je interes za določeno področje ključen za odločitev. Včasih pa človek pri svojih 16-tih letih ne ve, kaj in kako. Klišejska, ampak resnična so vprašanja: »Kje želim biti čez 6 do 8 let? Ali sem pripravljen naslednja leta podrediti izbranemu študiju in se o tem dodobra podučim? Ali sem pripravljen narediti vse, da to dosežem?«

4. Zdaj imate zanimivo delovno mesto v tujem okolju. Ga lahko na kratko opišete? Kakšni so poslovni partnerji in ljudje nasploh?

V tem trenutku teče tretje leto mojega dela v Bolgariji, v zadnjem letu pa se je intenziviralo delo tudi v Makedoniji, kjer sem prevzel vodenje v drugi polovici prejšnjega leta. Vsakemu, ki je že potoval po Makedoniji in Bolgariji, je jasno, da je okolje drugačno, še posebno velike razlike pa so v »delovnem« okolju. Delovna kultura se šele razvija. Delovne navade so slabe, izobrazbena struktura pa narašča. Najboljši kadri odhajajo na tuje, kar je velik problem omenjenih držav. Vse to pa s seboj prinaša veliko delovnih izzivov. Mladinska knjiga je poznana po svojih kvalitetnih knjigah, ki jih skušamo plasirati na tuje trge. Moja naloga je vzpostaviti poslovanje podjetij in založniški proces ter še posebej pomembno - prodajne procese. Z drugimi besedami: narediti in prodati.

5. Je potrebno znati jezik države, v kateri bivate?

Jezik je orodje sporazumevanja in zaradi tega še kako pomemben. Z znanjem jezika se ljudem približaš in izkažeš spoštovanje do kulture, ljudi ... Znanje jezikov je izjemna konkurenčna prednost mladega človeka.

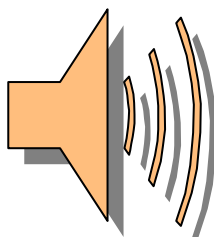
6. Vemo, da ste bili tudi uspešen gledališki igralec v domači igralski skupini v Stični in nanizali cel kup doživetih in domišljenih vlog (npr. v Glembajevih, Malomeščanski svatbi, Pohujšanju v dolini Šentflorjanski, Arkadiji itn.). Kako se je to obdobje zapisalo v vaše življenje? Se nameravate z gledališčem še ukvarjati?

Gledališče je strast, ki ne izgine ali se izgubi. Adrenalin teatra človeka zasvoji. Priznam, da pogrešam vloge, ure, prebite na odru, pa tudi druženje, ki ga prinaša ukvarjanje z gledališčem. Gledališče mlademu človeku odpira obzorja in širi pogled. Ravno tako pomembno kot kulturni vidik pa je tisti drugi - popolnoma človeški. V gledališču se naučiš govora, javnega nastopanja, poveča se ti besedni zaklad ... Z gledališčem se nameravam še ukvarjati, ko se bo naporen in natrpan urnik kdaj spremenil.

7. Kaj bi vi še vprašali samega sebe in kako bi na to odgovorili?

Kdo od učiteljev v gimnazijskih letih se mi je še posebej vtisnil v spomin? Mislil, da sem imel srečo in so me učili najboljši učitelji. Predvsem je bil pomemben človeški vidik, kar so nekateri dobro obvladali. Zato bom imenoval samo enega, še posebej zato, ker sva ravno govorila o gledališču. Izpostavil bi Marjeto Glavan, profesorico slovenskega jezika, ki je žal ni več med nami in nas je lani prezgodaj zapustila. Tudi ona ima zasluge za mojo ljubezen do gledališča, ljubezen do slovenske besede, književnosti ... Nenazadnje se ukvarjam s knjigami. Pri ocenah sicer nisem blestel, zato z mano mogoče ni bila najbolj zadovoljna, naučila pa me je marsikaj.

Igor Gruden

... nazaj v prihodnost ...

V letu 3008

»Mama, nočem v šolo!« je zatrmarila Katarina. Ravno je hotela mama odgovoriti svoji najstarejši hčerki, ko je Katrina rekla:

»Daj no, Katarina! Zanimivo bo, sploh pa, tako ali tako gremo v šolo samo enkrat na leto!«

»Pa še dan zgodovine je,« sem pristavila.

»Učili se bomo o naši zgodovini! Zakaj je nastala toksična džungla ali zakaj je Kanada neprehodna, zakaj živimo v kupolah in kako to, da je človeštvo skoraj izumrlo. Večkrat!« Katarina je dvignila glavo in po dolgem pregovarjanju le privolila, saj je dobro vedela, da jaz in Katrina ne bi nikoli šli v šolo brez velike sestre!

»Tako, vidiš! Trojčice morate držati skupaj,« je veselo rekla mama in dodala:

»Ko sem bila jaz stara 23 let, sem morala v šolo hoditi enkrat mesečno! Zdaj pa pohitite, saj nočete biti zadnje!« Hitro smo se preoblekle in skočile na hoverboard. Mama nam je pomahala in v treh nanosekundah smo že postavale pred šolo.

»Dolga vožnja. Nisem vedela, da je šola oddaljena cele tri nanosekunde.«

»Ne bodi tečna, Katarina! Saj vidiš, da je Katrina čisto navdušena.« Ampak Katarina ni nehala.

»Ne vem, zakaj sploh živimo tukaj. Zemlja je že dolgo časa nazaj propadla, vsaj, kar se tiče flore in favne. Ljudje pa so tako ali tako dolgočasni...«

»Zato, ker je mama navezana nanjo, saj je vendar zibka človeške civilizacije. Le zakaj se vedno prepiraš? Vsaj enkrat se obnašaj kot da si nanostotinko starejša in začni skrbeti za Katrino!«

»Kristina, Katarina nehajta! Raje pojdemo noter, ker mislim, da sem nekoga videla!« Skomignila sem in jima sledila.

»Ni se veliko spremenilo,« je kritično omenila Katrina. Nobena se ni menila zanjo, saj sva s Katrino raje hodile po čisto pravi gramozni potki. Danes te potke najdeš samo še v muzeju, ali pa v šoli, čeprav so bile kakšnih dvesto let nazaj zelo popularne. Nenadoma se je pred nami pojavil hologram.

»Kako starinsko,« je zamrmrala Katarina.

»Dobrodošli na Dan zgodovine! Upam, da boste uživali v predavanjih, sedaj pa prosim povejte ime, da potrdimo vaš prihod.« Katarina, kot najstarejša, je seveda morala biti prva:

»Katarina, CWO01215.«

»Kristina, CWO01216,« sem hitro zdrdrala jaz.

»Katrina, CWO01217,« se je predstavila še najmlajša izmed nas. Sedaj se je namesto holograma pojavil zvitek z našimi številkami. Vsaka je svojega odprla in presenečene smo ugotovile, da so v vsakem zvitku očala.

»Očala!« Je zgroženo ugotovila Katarina.

»Kaj mislijo, da smo 27. stoletju?«

»Saj se dan imenuje Sprehod skozi zgodovino in očala so, hočeš nočeš, del zgodovine. Sedaj pa si jih natakni in daj mir,« sem se razjezila. Nadela sem si jih in ugotovila, da so očala le krinka za najsodobnejšo 6D tehnologijo, kajti okoli nas so se začeli sprehajati duhovom podobna bitja in imeli so napise, kot so '22. stol.' ali 'Začetek konca'. Katrina se je ustavila in rekla:

»Mislim, da je najboljše, da gremo na začetek,« je rekla Katarina. Katrina je kot največja poznavalka zgodovine takoj kritizirala sestrično trditev:

»Ali si zmešana? Začeti hočeš pri prazgodovini, Egiptu in mezopotamiji? Daj no, kaj čisto nič ne poznaš zgodovine? Dobro veš, da so vse civilizacije propadle, ne da bi za sabo pustile sled, vsaj do 20. stoletja. Takrat so se začele vojne in poboji, rasizem in genocidi.« Katarina je bila tiho, kar je skorajda neresnično, saj nikoli ne utihne, zato sem jo vprašala:

»Katarina, je s tabo vse v redu?« Tiho je nekaj zamrmrala, potem pa glasneje rekla:

»Kristina, ali veš, kaj je rasizem?« Katrina se je začela smejati in ji začela razlagati, da so bili davno nekoč ljudje različni, da so imeli kožo drugačne barve, različne barve las, oči, a kar se je meni zdelo najbolj čudno, da so ljudje vedno ostali enaki, saj niso mogli zamenjati genskega zapisa. Danes greš v trgovino in kupiš gen za modre oči, si vbrizgaš

v kožo in naslednje jutro imaš modre oči. Oni pa so do smrti ostali taki, kot so se rodili. Od tej misli se je stresla tudi vseznalka Katrina.

»Torej do 21. stoletja se v bistvu ni zgodilo nič, vsaj nič pomembnejšega,« je zaključila Katarina. Katrina je veselo pokimala in rekla:

»Torej poslušamo predavanje od 21. stoletja dalje, OK?«

»Se strinjam!« sva skupaj rekli s Katarino. Katrina je že aktivirala svoje gravitacijsko polje in je že iskala pravi starodavni hologram. Midve s Katarino sva hitro aktivirali ti majhni napravici in kot bi mignil, sva v lotosovem položaju ledbe čakali na hologram. Približal se nam je navihani fantiček in vprašal:

»Kaj bi želele vedeti CWO0121, trojčice?« Katrina je rekla:

»Začni s tretjo svetovno vojno.«

Fantek se je nasmehnil in začel:

»21. stoletje je zaznamovano s tekmovanjem in tiho grožnjo. Le malokdo je vedel, da bo ravno v tem stoletju padla največja velesila sveta. Začelo se je, ko je Amerika pod pretvezo, da bo pomagala, med letoma 2004 in 2010 izvršila več genocidov nad Iračani in Iranci. Leta 2053 so Iračani združili svoje moči z nekaj sosednjimi državami in skupaj so zbrali nuklearne odpadke. Nihče ne ve kako, a iz teh odpadkov so naredili nuklearne bombe in jih odvrgli na Ameriko. Posledice so bile katastrofalne. Njihov cilj je bil popolnoma uničenje ZDA. Najprej so uničili Washington, New York, Los Angeles in Pentagon. Tri dni kasneje so zbombardirali Mehiko in Karibe ter tako ločili Južno Ameriko in ZDA. Zda si ni nikoli opomogla, Kanada pa je postala najbolj radioaktivna pokrajina v Severni Ameriki. Prišlo je do krize in Evropa ni nikoli kaznovala tega zločina, le usmrtila je nekaj nepomembnejšev. Druge velesile pa so imele preveč svojih problemov. Rusija se je zopet zaprla vase, pustila je le trgovanje – izvoz in uvoz, da bi se zopet okrepili, Kitajska je vse preveč pritiskala na državljane, ki jih je bilo preprosto preveč, zato so začeli naseljevati Himalajo, Indija pa je od vseh držav postala pravi raj. Kljub nekaterim stiskam glede preteklosti so te predsodke popolnoma zavrgli in postali država enakopravnosti. Evropo pa so premetavali različni vetrovi zaradi notranjih bojev, saj so se t. i. balkanske države združile v eno veliko državo in končno so pozabili na spore. V 21. stoletju pa se je vreme preveč spremenilo in tudi ljudje so postajali manj in manj odporni. Zato niso bili pripravljeni na naslednji udarec in vse hujše bolezni. Četrta svetovna vojna je bila t. i. vodna vojna. Zaradi nestabilnega podnebja, ki se je precej otoplilo, so se stopili ledeniki in tudi relief sveta se je precej spremenil. Pomembno pa je to, da je začelo zmanjkovati pitne vode in ljudje so postali panični. Leta 2150 se je začela 10-letna vojna brez zmagovalca. Kaj več o tej vojni ni znanega, saj je leta 2200 prišel t. i. blackout. Takratna evropska država, imenovana Švica, je razjezila Avstralijo, ki je v atmosfero poslala nekaj električnih bomb in za 300 let smo ljudje živeli v temi, saj je elektrike nenehno zmanjkovalo, vsi elektronski podatki pa so izginili. V teh letih se ljudje streznijo, ugotovijo, da je Zemlja samo še navaden planet in 77 odstotkov Zemljanov odide v vesoljske postojanke. Tisti, ki so ostali, so ugotovili, da je Sibirija ozelenela, da je celotna Afrika neprehodna puščava, da je Japonska izginila med ogromnim cunamijem, da je Kitajska postala gola zemlja zaradi vseh viharjev, zato tudi niso uspevala niti drevesa niti poljedelstvo in da sta tako Aljaska kot tudi Kanada prekrite s strupenim ledom. Leta 2550 postavimo prve kupole in začnemo zbirati DNK vseh živali, ki so preživele ali pa že izumrle, in vseh ljudi, saj so takrat radiacije že vplivale na njih. Njihovo zaupanje v vesolje se je prvič omajalo 2627, ko je celotna planetarna kolonija pomrla od neznane bolezni. Svet pa je leta 2666 pretreslo tudi dejstvo, da so zadnji živeči Židje naredili skupinski samomor. 6. 6. 2666 je 999 ljudi pomrlo od zastrupitve, ker naj bi imeli dovolj svoje težke preteklosti. Vlada prepove vero in vsakršno omembo Boga, Alaha in vseh božanstev, saj od 7. 6. 2666 ne obstaja nobena višja sila, vsaj tako trdita dve najboljši takratni velesili – Indija in Antarktika. Ljudje so se s tem sprijaznili in pozabili skoraj 3000 let verske preteklosti. Prav tako so se R-ljudje, ljudje, ki so preživeli napad na Ameriko, odločili na novo vzpostaviti Novo Ameriko, tako kot so to storili 1000 let nazaj, a jim je že prvo leto spodletelo, saj jim je radiacija uničila poleg videza tudi možganske celice. Od 2700 se ni spremenilo nič, le to, da smo dosti bolj razviti in pametnejši, vsaj tako trdijo strakovnjaki. Še nekaj kratkih podatkov, kako stvari stojijo danes:

- Kanada; prekrita s strupenim ledom.

- Severna Amerika; radioaktivna zemlja, znane mutacije.

- Južna Amerika; leta 2671 so jo pogozdili, a imajo še vseeno grozne probleme s čistim zrakom, ki ga trenutno primanjkuje.
- Evropa; po talitvi se je spremenila v več otokov, Veliko Britanijo, Irsko in Španijo poplavi, nordijske dežele pa se spremenijo v raj.
- Azija; Sibirija ozeleni, Japonske že davno ni več, prav tako Kitajske, Indija postane vodilna velesila in je še danes.
- Avstralija; puščava.
- Afrika; puščava, jug postane strupen, znan tudi kot toksična džungla.
- Antarktika; večinoma tundra in tajga, postane tudi eno najbolj zdravih območjih na planetu in druga vodilna velesila.«

Fantek je utihnil.

Jaz in Katrina sva poslušali in se čudili, Katarina pa je rekla:

»Dajmo, pojdimo v trgovino. Kupiti si moram gen za srebrne oči in malo temnejše rjave lase. Sploh pa nočem srečati kakšnega vrstnika. Si predstavljaš, da mi je zadnjič nekdo podal roko? Grozljivo.«

»Daj no, ne bodi taka bojazljivka. Včasih so se objemali! In predstavljaš si, kako je to moralo biti prijetno,« sem jo strašila.

»Kristina, grozna si,« je zakričala name. Katrina se je le smejala. Hitro smo izklopile osebno gravitacijsko polje in se napotile proti muzeju, kjer smo videle prave knjige, s platnicami in listi.

Katrina se je domov vrnila vsa blažena in prva stvar, ki jo je rekla mami, je bila:

»Komaj čakam naslednji šolski dan.« Nasmejala sem se in pokimala.

Tjaša Jevnikar, 2.a

... svetujemo ...

Najboljša opravičila za zamujanje

Žvižgam si v šolo, stopil sem na gas, frajer, da kadi se, huda zvezda, to sem jaz.

Ste vi, frajerji, kdaj opazili potuhnjene salve smeha sošolcev in zaskrbljene obraze profesorjev? Seveda ne, ker igrate glavno vlogo v komediji, tragediji ali pa že stokrat ponovljeni drami. Vaš scenarij, gledališki mojstri, je videti takole:

Običajno se zbudiš ob pravi uri, si pravočasno v šoli z vsemi domačimi nalogami, 100-odstotno pripravljen na spraševanje, poznaš vsa pravila vseh predpisov, ki ti veleajo, da se lepo obnašaj in bodi priden ter vesten. Včasih pa se zgodi, da ti sojenice in vsemogočne višje sile zagodejo tako, da preslišiš budilko, delavnik zamenjaš za vikend, ob prehladu obiščeš vse specialiste medicinske stroke v strahu, da imaš pred seboj le še tri mesece življenja, vozniki javnega prevoza vse pogosteje stavkajo posamično itd.

Tvoji vestni osebnosti in zavidanja vrednemu pogledu na šolske obveznosti se ne more zgoditi, da ne bi znala pripraviti dostojnega opravičila za neljube dogodke, kljub temu, da so vse višje sile odšle na dopust in te prepustile na milost in nemilost samemu sebi.

Ko z nekaj »minutno« zamudo hodiš proti šoli, si videti, da razmišljaš, kaj vse si zamudil in kako je to žalostno za tvoj »nadpovprečni« inteligenčni kvocient. V bistvu pa rekreiraš svojo domišljijo za opravičilo, ki ga boš izrekel.

Ko ves bled, žalosten in s kar se da vzbujajočim obrazom zaskrbljenosti stopiš v šolo, le s težavo prideš do omarice in jo poskusiš odpreti. Šment! Ko takole hitiš, se zna zgoditi, da se zatakne koda in omarica se noče odpreti. Končno ti, »gromska strela«, uspe. S hitrostjo polža prideš do vrat, kjer naj bi tisto uro imeli pouk. Vljudno potrkaš in stopiš v razred, ter začneš: »Oprostite, ker sem zamudil/a ... Potrebno je poudariti, da so pri tem frajerji še posebej iznajdljivi, če pa so slučajno kisli kot aprilsko vreme, potem poskusijo s staro, nič kaj inovativno taktiko.

Predstavljamo ti top devet najboljših in najučinkovitejših opravičil, da boš iz posameznika postal frajer:

1. Oprostite, ker sem zamudil/zamudila, tu je opravičilo, ki so ga napisali starši.
(Kar neki! Napisali so ti ga »starši« eno minuto pred prihodom v razred.)

2. Imel/imela sem pregled pri zdravniku.
(Lahko navedete katerega koli specialista medicinske stroke, vendar obstajajo izjeme, npr. zobozdravnik.)

Bil/bila sem pri zobozdravniku.
(Ta se ne uvršča med medicinsko stroko, temveč med mučilce s posebnim pristopom, ki se imenuje terapija relaksacije, kadar je na vrsti spraševanje. Možne so skupinske seanse.)

Bil/bila sem pri okulistu.
(Ne pozabite, da je to zdravnik za oko in da po pregledu potrebujete očala (dioptrijska, sončna ali le nove okvirje), leče, kapljice za vnete oči ... Skratka včasih je potreben dokaz!)

3. Nisem našel/našla zvezka, omarica se je zataknila, »gužva« na WC ...
(Ta velja le v primeru maksimalno petminutne zamude, ko je profesor/profesorica že v razredu.)

4. Budilka ni zvonila, jaz pa sem zaspal/zaspala. (Se res zgodi!)

5. Prijatelju je zmanjkalo bencina, zato sem moral/morala v šolo peš.
(Dobro je, da navedeš, koliko km!)

6. Prejšnji teden ste mi rekli, naj Iskrice berem doma, ker sem jih bral pri pouku.
(V poštev pridejo tudi ostali časopisi in revije.)

7. Nisem našel/našla učilnice oz. sem se izgubil/izgubila.
(To ti ne koristi, če si na naši šoli že npr. 4. leto, sploh pa ne sedaj, ko so šolo opremili s tablami za t. i. izgubljenke, nepismene in vse tiste, ki ste pod pretvezo, da se učite geografijo, nosili v šolo zemljevid.)

8. Moral/morala sem na policijsko postajo, podati izjavo kot priča, ki je videla kriminalno dejanje. (Bodite malo inovativni in ga prilagodite za vse možne nesreče, ki se vam pripetijo na poti v šolo.)

9. Zunaj je taka poledica, da sem pri enem koraku naprej vedno zdrsnil dva koraka nazaj. V šolo bi le s težavo prišel. Tako, da sem se obrnil in šel domov.
(Lahko tudi sneg ali dež z močnim vetrom. Še posebno »vžge« pri naravoslovcih, ki radi sprejemajo nora opravičila. PREVERJENO!)

Reakcija, ki sledi, so profesorjeve pomirjajoče besede: »Sedi! Je že dobro.« Med odmorom pa te spoštovani »klas« nagradi za življenjsko delo na področju opravičevanja: »Frajer, zvezda si!«

Petra Smolič, 2.b

P.s.: Podatke smo dobili iz strogo zaupnih virov, ki se načrtno ukvarjajo s problematiko zamujanja. Zelo smo jim hvaležni za podatke, ker bodo pomagali pri reševanju za nas »svetovnih« problemov.

... torej **Nº 1** ali le

(?ovenela? zve ...?)

Pregovori za vsakdanjo in nedeljsko rabo za ♂ in ♀

Bolje vrabec v roki kot nad glavo.

Skromnost je lepa čednost, če nimaš nobene druge.

Tudi slepa kura zrno najde, a ena lastovka še ne prinese pomladi.

Če bi bil molk zlato, bi mnogi pred tablo postali bogataši, v klopeh pa reveži.

*Kdor ima kratke noge in drugemu jamo koplje,
debelo laže, ko pravi, da lahko sam ven zleze.*

... kaj se danes križa ... (spet za ♂ in ♀)

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						
6.						

vodoravno:

1. "zrelostni izpit"
2. Bartolov roman
3. himalajska koza; telur
4. del telesa; predmet v srednji šoli (kratica)
5. reka in kraj na Primorskem
6. pozitivna elektroda

navpično:

1. poljski smučarski skakalec
2. lastnik čudežne svetilke iz 1001. noči
3. kraj blizu Novigrada v Istri; Župančič Oton
4. sposobnost mišljenja; reka v Italiji
5. izurjenost
6. grška boginja modrosti